

Za hlavní úkol si školy Napola kladly výchovu člověka „v národního socialistu, zdatného tělem i duší pro službu národu a státu“.

Autor: Julius Evola

Považujeme za vhodné zabývat se na tomto místě několika novými německými iniciativami, vytvořenými s úmyslem převzít jistým politickým způsobem úkoly „kvalitativní“ výchovy, které byly v předchozí éře svěřeny několika málo soukromým institucím. Začneme nástinem tzv. „Napol.“

Napola je zkratkou názvu *Nationalpolitische Erziehungsanstalten*, tj. „nacionálně politický výchovný ústav.“ Ty vznikly následovně: po podepsání **Versailleské smlouvy** muselo Německo uzavřít některé své **kadetní školy**. Poválečná německá vláda z nich udělala tzv. *Staatliche Bildungsanstalten*, tedy státní vzdělávací ústavy pro mladé lidi z chudých či zanedbaných poměrů. Byly ty standardizované střední školy, v nichž bylo poskytováno hlavně liberální a apolitické vzdělání, doplněné poměrně pokročilým sportovním tréninkem.

Poté co se moci chopili národní socialisté, prošla tato zařízení další proměnou a staly se z nich Napoly. Účel těchto nových, státem kontrolovaných institucí je striktně politický a výběrový. Přijímají výjimečně nadané mladíky a rozvíjí v nich kvality, díky nimž budou schopni vykonávat vedoucí funkce – nejen ve straně nebo armádě, ale v kterékoliv oblasti života. Jde tedy o totalitní koncept se zvláštním důrazem na posilování mužných (virilních) kvalit ruku v ruce se „sociálním cítěním,“ návykem zvažovat vztah vlastního jednání k pospolitosti a dopad na něj.

Nanejvýš charakteristická jsou slova pronesená jedním z vrchních inspektorů při osobním setkání během jedné z našich návštěv. Zdůraznil nutnost oddělení soukromé rodinné a politické výchovy. Dále se vyslovil proti tomu, aby byla politická výchova pokládána za

rozvíjení „přirozené“ výchovy, které se mladému člověku může dostat v rodinném prostředí. Jde totiž o samostatnou fázi s odlišnými předpoklady, zejména *soldatische Gemeinschaft* – pospolitost a solidarita, která může existovat ve skupině vojáků. Právě tímto způsobem má Napola fungovat, ne jako napodobenina či pokračování rodiny. Mladý člověk má cítit příslušnost k odlišnému a vyššímu řádu; řádu s vlastním zákonem i morálkou.

Zatímco *Staatliche Bildungsanstalten*, v předchozí, liberální podobě, byly otevřené všem zájemcům, do Napoly se dostanou pouze mladíci vybraní na základních školách a vedoucími mládežnických organizací pro jejich zvláštní a výjimečný potenciál. Vstoupit sem mohou chlapci buď desetiletí, nebo čtrnáctiletí. V prvním případě trvá celý výukový kurz osm let, v druhém pak šest.

Za přijetí na tyto internátní školy není stanoven poplatek v pevné výši. Rodina chlapce označeného za hodného přijetí podle své finanční situace poskytuje peněžní dar. Předměty nelze opakovat. Jestliže se mladík v průběhu studia nebo kterémkoliv jiném aspektu výchovy ukáže jako nedostatečný, je s definitivní platností vyloučen.

Dokonce i v Napolách se v rámci tréninku a posilování charakteru konají ony „zkoušky odvahy,“ o nichž jsme se již dříve zmiňovali v souvislosti s podobnými zařízeními v Německu. Tak například i ti nejmladší desetiletí studenti musejí skákat z určité výšky do vody, i když třeba neumějí plavat. Po těch starších pak třeba chtějí, aby nasedli na divokého koně bez sedla. Jejich chování v průběhu „bojového výcviku“ pak pečlivě pozorují. To je ovšem pouze individuální stránka těchto testů. Stran vztahu jednotlivce a skupiny je kladen zvýšený důraz na vlastnosti kamarádství, jak v podobě schopnosti velet svým druhům, tak v odpovídajícím smyslu pro zodpovědnost. Pro úspěšný rozvoj těchto vlastností ponechávají Napoly dostatečný prostor zásadě sebekázně, tedy řádu svěřenému mladíkům samotným, jimž je podle jejich kvalit propůjčena autorita nad skupinou svých druhů.

Na základě těchto vlastností se pak posuzuje, zda má mladík požadované kvality k tomu, aby mohl být členem této instituce. Definitivně se stává členem až do po úspěšném dovršení roční zkušební doby. Nejprve však musí splnit sérii zkoušek s vědomím, že může být kdykoliv vyloučen, jestliže se ukáže, že nespĺňuje požadavky Napoly.

Výuka technických předmětů nesmí být o nic méně náročná než na jiných školách. V souladu s myšlenkou totální výchovy se nezapomíná ani na estetický prvek a studenti se vzdělávají nejen v kreslení a malbě, ale i zpěvu. Platí zde také zásada svěřovat studenty do rukou mladých učitelů, aby tak mohli být svým studentům atleticky zdatnými mentory, soupeři či kapitány při sportovních a taktických cvičeních, pořádaných pravidelně v rámci jedné školy a jednou do roka spolu se studenty všech Napol (je jich asi dvacet) v Říši.

Při politické výchově se užívá tzv. „kazuistické“ metody. Namísto abstraktních pojmů předkládají vyučující mladíkům konkrétní případy a následně hodnotí jejich úsudek. Tak si mladý člověk, namísto učení se z paměti základním soustavám politických či společenských idejí, osvojí a rozvine určitou formu vnímavosti.

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Studenti z Napol také v rámci neobvyklé a odvážné iniciativy odcházejí na šest až osm týdnů žít s rodinami pracujících, u mladších chlapců s rodinami rolníků, starší z nich pak k rodinám průmyslových dělníků. Mladíci během této doby pracují u rodin jako placení pomocníci a žijí s nimi. Živobyť si musejí obstarávat jedině ze svého platu, bez peněz nebo balíčků od vlastní rodiny. Smyslem tohoto společného života je rozvíjet u studenta sociální cítění, a také aby na vlastní oči pochopil problémy života pracujících. Měl by být dokonce schopen stát se dělníkem, rolníkem i jejich rodinám příkladem a vzdělávat je v politických otázkách i o tom, co se vlastní zkušeností naučil o myšlenkách národního socialismu.

Toto probíhá za vzájemné spolupráce Napol a Deutsche Arbeitsfront, tedy tzv. „Německé pracovní fronty,“ stranické organizace, jež spravuje národní pracovní sílu, a v tomto případě pověřena rozmísťováním jednotlivých studentů do vhodného prostředí pro tento nový druh praxe. V posledních několika letech začaly instituty také pořádat vzdělávací pobyty v zahraničí.

Po dokončení kurzu nedostávají absolventi, jak by si snad leckdo mohl myslet, nějaké zvláštní zvýhodňující vysvědčení. Ocítají se ve stejné pozici, v jaké by byli při dokončení běžné školy a v žádném případě před sebou nemají umetenou cestičku k závratné kariéře. Platí totiž, že mladí muži musejí vlastními silami dokázat uplatnit v existenčním boji své vynikající vlastnosti, jež u nich toto speciální, komplexní a **rigorózní** elitní vzdělání ověřilo, potvrdilo a rozvinulo. Tyto vlastnosti pak samy o sobě musejí být schopny se mužně a realisticky projevit ze své vlastní přirozenosti, bez nejmenší pomoci, a dovést mladého muže až do vedoucího postavení, jehož je právě díky těmto vlastnostem v zásadě hoden.

Není náhodou, že zásadní prvky ve výchově mladíků v Napolách, jimiž se tyto instituce řídí, náležejí SS, tedy germánskému „černému“ sboru, který usiluje o to stát se strážcem – či takřka Řádem v tradičním smyslu organizace asketických válečníků – národně socialistické revoluce.

Úvaha Julia Evoly Le „Napolas“ vyšla původně v deníku *Il Regime fascista* 27. května 1941. Český překlad byl pořízen z anglické verze *The “Napolas”*, která vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 12. srpna 2016.